

mărturii de creație

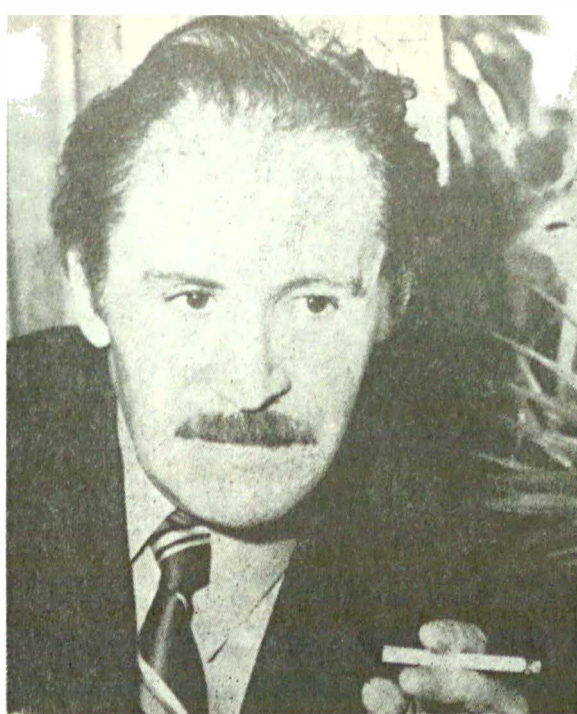
CORADO NEGREANU

Am încercat, oare, destul?

Mă mai despart doar două săptămîni de premieră. E aproape trei dimineța. Mi-e imposibil să așipesc; poate, pe la cinci, ca și noaptea trecută. În felul ăsta, pot să mă îmbolnăvesc. Ce mi-o fi trebuit mie Vasile Mircea din *A cincea lebdă*? Nu, hotărît, pe viitor fug mîncînd norii de rolurile astea mari și grole, care-mi scurtează zilele, caro fac viața să treacă pe lângă mine fără s-o trăiesc. Că doar n-o să-mi ridice nimeni statuie.

...
Și_ătea odată Ștefan Ciubotărașu în culisele scenei Studioului de concerte al Radioteleviziunii, așteptîndu-și rîndul să spună niște versuri; le tot repetă, palid, cu vocea pierdută, de parcă prin vene li umbra spaimă în loc de sînge. „Nca Fănică, ai și dumneata emoții?” „Emoții? Nu-ți dai seama ce vorbești, măi băiete! Mi-e frică! Mi-e frică de-mi vine rău. M-aș duce unde văd cu ochii, da' nu știu ce mă ține pe loc”. „Frică? La vîrsta matala?” „Mai ales la vîrsta mea, măi băiete.”

...
Am primit textul acum aproape nouă luni. L-am luat cu mine în vacanță, să ne cunoaștem cît de cît, și, din lectură plăcută în lectură plăcută, m-am pomenit că-mi fură cîte cinci ore pe zi; mai tîrziu, mă-a cerut zeco; acum, cu repetiții, una dimineța, alta spre seară, cu ce-l mai repet eu singur, cu ce mai stau, ca acum, dezamnat în fața lui, întrebîndu-mă de ce-mi iese atît de prost în unele părți, mă robește aproape toate orele din zi și din noapte. Cînd îl iau în mînă mi se pare mai greu decît cartea de telefon; cînd îl deschid am impresia că se cascade în fața mea botul unui crocodil. Nouă luni! Atît cît îi trebuie unui prunc să se nască. Atît cît îi trebuie unui prunc să învețe să meargă și să spună mamă. Lui, încă îi vine mai ușor, altceva n-are de făcut; cu, înainte de a învăța, trebuie să mă dezvăț de tot ce știu. Cît m-am luptat cu mine, cu brațele mele, pînă le-am obligat să gesticuleze ca Vasile Mircea, cu picioarele, punîndu-le să meargă ca Vasile Mircea, cît mi-am chinat cu limba să vorbesc, ochii să privească, mintea și sufletul să gîndească și să simtă ca el. Am încercat, oare, destul? Mi-o

fi ajuns timpul? Ce penibil străbați perioada aceea ridicolă în care de tine încă n-ai scăpat și la eroul tău încă n-ai ajuns... Cîtă frică a adunat în mine sudoarea care-mi curge și nu dă la iveală aproape nimic din ce aștept eu de la ea... Aste două săptămîni ce mi-au mai rămas mi se par un ghețar pe care sînt obligat să-l străbat, terorizat de gîndul că se deschide și mă înghite.

...
În repetiția de ieri-seară s-a-nîmplat ceva minunat! Nu știu cum, nu știu cînd, parcă o scînteie de grație s-a rătăcit aproape de mine și n-am mai fost eu, am fost Vasile Mircea. Față-n față cu Dufy (partenera mea), m-am pomenit într-o zonă a neputinței de a înțelege care nu-mi este proprie. Nu era a mea, era a eroului meu! Extraordinar!! Nu știu cît a durat, poate numai cîteva minute, dar aceste cîteva minute, care îți dăruioase speranța întregului, sînt capabile să-ți dea tîrie pentru a înlocui toate plăcerile cu una singură: aceea de a face teatru. Sînt capabile să te poarte din nou spre truda înălimilor, chiar dacă ai mai cucerit vîrfuri, chiar dacă vîrfurile acelea nu mai fost cucerite, chiar dacă în viața ta au existat Miron Costin sau Regele Ioan, Esop sau Bunicul, Wurm sau Emil Vlăscceanu, Prohor și mulți alții. Sînt minute care-ți învăluie neliniștea cu gîndul că nu există bucurie mai mare decît spectacolul, înălțirea cu publicul din sală și, mai ales, sîrbătorea numită *premieră*.

...
E aproape cinci dimineța. Aud tramvaie trecînd; au ieșit din depouri. Mă ustură ochii. Oare, unde e hiba? De ce în unele părți îmi ies atît de prost repetițiile la această *A cincea lebdă*? Ah, dacă aș reuși să dorm măcar cîteva ore...